

af Limfjordskommissionen af 1860, og Udvalget maa tilføje, at det ikke vil gaa an at foretage nogen yderligere Indskrænkning af de forestreene Maal.

§ 37. Man kan vistnok antage, at som Forholdene nu ere i Limfjorden, bør Aalefiskeriet med Hensyn til Vigtighed stilles foran Sildefiskeriet som Indtægtskilde, og med den Tanke, at det vigtigste Fiskeri bør begunstiges i Kollisionstilfælde, men at dog hver Art Fiskeri maa have sin Ret efter dets Betydning, har man i § 37 stræbt at ordne Forholdet mellem Aalegaardene og Sildebundgarnene; det maa heller ikke glemmes, at en Periode for Sildefiskeriet atter kan indtræde.

Da Fiskeriet efter den saakaldte Gaardaal, den fedeste og bedste af denne Fisks forskellige Afarter, kun med Nytte kan foregaa i den korte Tid af 2 Maanedre, September og Oktober, taler Billighed for, at det udvides til 1. November; men paa den anden Side ere de øvrige i Paragrafen anførte Indskrænkninger besøje eller snarere nødvendige, dels for ikke at forhindre Sildefiskeriet frie Gang til Bundgarnene, som i de matrikulerede Bunde have Krav paa at nyde Befrielse, dels for at holde Sejladsen fri. At den til at have Aalegaard berettigede Grundejer, der ogsaa ejer Bundgarnsflader udenfor sin Grund, heller ikke maa sætte Aalegaardene ind mellem Bundgarnene, er af Hensyn til Nabostaberne, for hvilke en saadan Aalegaard vilde kunne staa eller hindre Tilvandrings af Silb og saaledes forhindre Fangsten.

§ 38. Aaleruserne ville, efter den Paragrafen givne Affattelse, kunne bindes med Mastestørrelser lig Aalevaaddenes. Man indser ikke, hvorfor et faststaaende, med sine Mæster i Firkant stivt udspændt Redskab skulde have disse Mæster større end et løst Redskab, hvis Mæster under Brug langfra ere saa udspændte som Rufsens og følgelig ikke i den Grad tillade Smaaflit Gjennemgang. Naar Paragrafen foreslaar Rufen bunden i to Mastestørrelser i Stedet for 3 og sætter Kalvegangen som Grænse mellem Mastestørrelserne istedetfor Bøjlerummene og „Midten mellem Bøjlerummene“, mener man derved at have truffet en Form, der gjør Paragrafen lettere at forstaa og vaarskelligere at omgaa. Nogle Steder i Landet sættes nemlig Rufsens Kalvegange umiddelbart under og ikke imellem Bøjlerne; andre Steder bruges Aaleruser med flere end 2 Kalve og flere end 4 Bøjler. Da nu efter nærværende Lovforslags § 8 de for Aalerusernes Mastestørrelse i Limfjorden gjældende Bestemmelser ogsaa skulle gjælde for det øvrige Land, vilde den hidtil i Limfjordslovgivningen brugte Specificitation af Rufsens Dele med tilsvarende Mastestørrelse ikke passe overalt. Det er forøvrigt en Selvfølge, at Enhver har Lov til at binde Rufsens forskellige Dele med større Mæster end de her normerede (hvortil der kan være af Anledning), kun maa de ikke bindes mindre.

§ 39. Naar Beboerne af Limfjorden nævne „Flynder“, saa forstaaes derved fornemmelig Rødspættten; andre Flynderarter have der endnu ikke vundet Betydning. Men at Flynderfiskeriet tidligere har staaet langt tilbage, fremgaar klart nok deraf, at det ikke engang er fundet Dmtale værd i den ellers saa udforlige Forordning af 15. Decbr., 1750; det er først, siden Gjennembruddene have tilbragt Fjorden faltere Vand, at dette Fiskeri i Lov 29. Decbr. 1857 bliver Gjenstand for nogle regulerende Forordninger i Henseende til hvilke Redskaber der maa bruges, Tiden for deres Brug, Mastevidden m. fl. hvilke ved Lovene af 1861 og 1867 undergik nogle Forandringer. Det kan i de sidste 50 Aar siges at have været og endnu at være i stærk Tiltagende, fornemmelig Best for Løgstors Grunde, idet Rødspættten aarlig dels yngler stærkt i Fjorden, dels vistnok indvandrer talrig fra Vesterhavet gennem Kanalerne. Ved Jernbanen til Struer har det faaet en stor Betydning, idet derfra en anseelig Mængde Flynder forsendes hele Landet over, ogsaa til Kjøbenhavn, hvorimod denne, som først spise heri Landet, meget yndede Fisk mærkeligt nok endnu ej har kunnet vinde Anerkjendelse paa Hamborgs Torv eller i Tyskland. Af Kontroller Underenss Beretninger skjønnes bedst dets gradvise Fremgang, og det bekræfter nu helt eller tilbids henved 1000 Mand med et Nettoudbytte af mellem 100 og 120,000 Kr. aarlig.

Til Fangsten bruges Redgarn, Baad og Pig, af hvilke den sidste kun har en aldeles underordnet Betydning og ikke behøver Dmtale. Af de andre Redskaber bør ustridig Redgarnene, hvis Mastestørrelse er beregnet paa kun at fange den fuldvorne, modne Fisk, gives Fortrinet som i og for sig uafdelige Fiskeredskaber, hvis Brug ikke nødvendiggjør nogen Indskrænkning, ej heller med Hensyn til Tid og Sted. — Vaaddene have det tilfælles, at de skrabe Bunden, hvilket for denne, under stadig Gjentagelse paa samme Sted, kan blive uheldigt; det skal dog bemærkes, at man til Flynderfiske ikke søger stærk bevøret, men klar Bund, saa at Plantevæxt kun i mindre Grad kan tage Staa. Med Nette lægges ogsaa Vaaddene til Last, at de medtage megen halvvozen, umoden Fisk, som enten er en ringe eller slet ingen Handelsvare. — Vaaddene bruges til Vanddrugging, eller paa Dybet til Baad for Anker, som Snurrevaad; den første Methode kan ikke være andet Fiskeri til Forskyrrelse, hvorimod den sidste kan være til stor Men for Redgarns-, Krog- og andet Fiskeri, og der er bl. a. fra Nykjøbing paa Mors fort bitter Klager over den Staa, der tilføjes det nysnævnte Fiskeri ved Snurrevaaddene.

I Betragtning heraf maa det tilraades, at de hidtil for Flyndervaadbruget bestaaende Indskrænkninger, hvori Udvalget ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at foretage Forandringer, blive